

кжсче смачкана, но грижливо увита хартишка. Капитанъ Бояновъ забеляза хартишката на земята, наведе се, взе я и, както държеше детето съ едната си ръка, съ другата разтвори хартишката и лицето му изведнажъ стана радостно, сякашъ бѣше прочелъ нѣщо, което е чакалъ нетърпеливо дълго-дълго време. На хартишката бѣше написано съ неопитенъ, разкривенъ почеркъ:

„Ако това писмо стигне до българскитѣ войски, да знаятъ, че тази вечеръ неприятельтъ отстѣпи задъ планината. Бележката я носи това дете, защото последнитѣ постове на чуждитѣ войски сж още въ село и не даватъ на никой възрастенъ човѣкъ да излѣзе навънъ.“

Писмото нѣмаше подписъ. Въмѣсто него, бѣше написано: „Село Хрущъ.“ Капитанъ Бояновъ грабна детето, залюлѣ го на гърдитѣ си и едвамъ пошепна отъ вълнение:

— Кой ти даде, малко момиченце, тази хартишка?

— Татко. . . Искамъ да си ида у дома. . . — изхълца то.

— А кжде е кжщата ви?

— Тамъ, у дома. . . — посочи то нѣкжде съ прѣсти.

Капитанъ Бояновъ не можа да разбере. И пакъ запита:

— Сама ли дойде?

— Сама. . . татко ме изпрати. . . Каза да намѣря чичо войникъ и да му дамъ ей това. — И Вела посочи хартишката, която капитанъ Боя-

новъ все още държеше въ ръката си.

— Добре, добре. . . — погали я капитанъ Бояновъ и изкомандува на войника:

— Събуди стопанина и му кажи да прибере това дете. То ще преспи тука тази нощъ.

Той бързо се завърна въ стаята си, облѣче войнишката си шинела и съ едри, припрѣдни крачки се загуби въ тѣсната, крива селска улица. А когато рано на другия денъ ротата му завзе безъ жертви съседното селце Хрущъ, той се обърна къмъ войницитѣ си и имъ каза:

— Едно малко, бедно дете ни донесе известие, че неприятельтъ отстѣпилъ. Да го направимъ хранениче на ротата! Първата помощ за него давамъ азъ!

Той бръкна въ джоба си, извади една столовова банкнота, свали фуражката си и пустна банкнотата вътре. Гръмогласно „ура!“, подвзето отъ всичкитѣ войници, бѣше отговоръ на думитѣ на капитана, и всѣки войникъ, кой колкото можеше, даде помощта си. На тръгване отъ селото Хрущъ капитанъ Бояновъ предаде събраната сума на Велиния баща, когото представи за награда и оттогава, петъ месеца наредъ, ротата, въпрѣки тежкитѣ боеве, въ които участвува, редовно даваше помощта си на своето хранениче. Капитанъ Бояновъ направи една касичка отъ кутия за консерви,